ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 285 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 1888

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ, (συνέχεια). — *Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ* (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. *Λάμπρου Ἐνυάλη*, (συνέχ.). — *Eugène d'Auriac* : Η ΜΟΝΑΧΗ, διήγημα. (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α'.

Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας. Ὁ ἥλιος τοῦ Ἰουνίου ἐφώτιζε τὴν πρόσοψιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 47 οἰκίας ἐν ὁδῷ Εἰρήνης.

Οἱ μεγάλοι καύσωνες, οἱ φλέγοντες τοὺς Παρισίους, καὶ ἀναλύοντες τὴν ἄσφαλτον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν διαβατῶν, δὲν εἶχον ἔτι ἐπέλθει.

Προσήγγιζε τὸ τέλος τῆς ἀνοίξεως τοῦ 1869.

Ὅλοι οἱ Παρίσιοι, περὶ τὸ τέλος τῆς αὐτοκρατορίας, τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, ἡσύχαζον καὶ συνήγοντο εἰς τὸ δάσος, εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰς πολλὰς ἀριστοκρατικάς, ἢ πολιτικὰς ἑορτάς.

Ἐχόρευον ἐπὶ ἡφαιστείου· οὐδέποτε τοῦτο ἐλέχθη προσφυέστερον.

Εἰς εὐρύχωρον αἴθουσαν τοῦ πρώτου πατώματος, περὶ τὰς δέκα νεάνιδας ἦσαν συνηθροισμέναι πέριξ εὐρυχώρου τραπέζης, εὑρισκομένης ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης, ἐργαζόμεναι μετὰ δραστηριότητος, διευθετοῦσαι ταινίας, ἀνάκροκον καὶ παντὸς εἴδους ἄνθη καὶ πτερά, δίδουσαι διάφορα σχήματα εἰς πίλους καὶ κατασκευάζουσαι διὰ τῶν ποικιλοτέρων ἀντικειμένων τοὺς κομψοὺς ἐκείνους στολισμούς, τοὺς προξενοῦντας τόσην εὐάρεστον αἴσθησιν ἐπὶ τῶν ὡραίων κεφαλῶν; καὶ πολλάκις καλλύνουσαι καὶ τὰς μὴ ὡραίας.

Αἱ πλεῖσται τῶν νεανίδων τούτων ἦσαν εὐειδεῖς, πᾶσαι δὲ κομψαί· ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν ὅμως δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀποφανθῇ πρὶν ἢ ἐξετάσῃ αὐτάς.

Ἕκαστος γνωρίζει, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν τῆς ἀνωτέρας τάξεως, παρασύρει τὰς νέας, διὰ τῆς φυσικῆς πρὸς τὴν πολυτέλειαν κλίσεως, καὶ τὰς καθιστᾷ γενικῶς ἀμελεῖς πρὸς τὰς κοινὰς φροντίδας τοῦ πρακτικοῦ βίου.

Τὰ λεπτότερα ὑφάσματα, τὰ ὡραιότερα ἄνθη, ἡ ποικιλία τῶν χρωματισμῶν, συσσωρεύονται εἰς τὰ πλούσια ἐργαστήρια τῆς ὁδοῦ Εἰρήνης, τὰ χαίροντα παγκοσμίου φήμης.

Αἱ βαθύπλουτοι οἰκογένειαι, αἱ περίβλεπτοι γυναῖκες, ἀποτελοῦσι τὴν πελατείαν των καὶ τοῦ κόσμου ὅλου αἱ πρωτεύουσαι ἐκεῖ ζητοῦσι τὰ σχέδιά των, τὰ ἐξευρεθέντα σχήματα, τὰς ἰδιοτρόπους ἐφευρέσεις, εἰς ἃ ἡ παρισινὴ καλαισθησία προέχει καὶ διασπείρει τὴν φήμην τοῦ καταστήματος εἰς πάσας τὰς γωνίας τῆς ὑδρογείου.

Ἡ δεσποινὶς Φελισίς, ἢ Φελισὶς ἁπλῶς, ὡς ὅλαι αἱ ἐξοχότητες, δὲν εἶχε πλέον τί νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν φήμην της.

Ἡ Φελισὶς ἤθελε βεβαίως ἐπιθυμήσει νὰ εἶχεν ὀλιγώτερα ἔτη καὶ ὀλιγωτέραν ἐπιτυχίαν.

Ἀλλὰ δὲν δύναταί τις πάντοτε νὰ ἐπιτυγχάνῃ.

Ἀπεζημιοῦτο διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς νεότητος, διὰ τῆς ῥαδιουργίας, καὶ παρηγορεῖτο διὰ τὴν ἔκπτωσιν τῆς καλλονῆς της, θησαυρίζουσα.

Ἦν πεπειραμένη γυνή, μία τῶν ἐλαστικῶν ἐκείνων συνειδήσεων, ἃς οὐδεμία πρόληψις ταράσσει.

Οἱ Παρίσιοι δὲν εἶχον δι' αὐτὴν μυστήρια.

Ἡ Φελισὶς ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐλαττώματα, ἅτινα ἐξεμεταλλεύετο.

Οἱ πελάται αὐτῆς τῇ εἶχον τόσα ἐμπιστευθῆ, ἤκουσε τόσα εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσάν της, τὸ ἀληθὲς τοῦτο τέμενος τῆς κακολογίας, ἔνθα ἐδέχετο τοὺς διακεκριμένους θαμῶνας καὶ τοὺς φίλους αὐτῆς, ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τόσα ψεύδη, τόσας ἀθεμίτους ἐπιθυμίας, τόσους δόλους, ὥστε κατήντησε νὰ αἰσθανθῇ βαθεῖαν ἀηδίαν καὶ καταφρόνησιν πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐν γένει, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοὺς στενοὺς φίλους της, καὶ δὲν ἔκρυπτε τοῦτο, χωρὶς μάλιστα νὰ ἐξαιρῇ ἑαυτήν.

Περὶ τὴν δεκάτην ἡμιηνέῳξε τὴν θύραν τῆς μικρᾶς αἰθούσης, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἠρώτησεν:

— Ἡ δεσποινὶς Φαρζεὰς δὲν ἦλθε;

Γυνή τις τριακοντούτης περίπου, ἰσχνή, λεπτοφυής, μὲ χείλη συνεσφιγμένα, καθημένη πρὸ μικρᾶς ἀπομεμονωμένης τραπέζης, ἀπήντησεν:

— Ὄχι, κυρία.

— Καλά· ἄμα ἔλθῃ στεῖλέ μού την.

Καὶ ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἐπανεκλείσθη.

Ὑψηλὴ νεᾶνις, μελαγχροινὴ ὡς κρεωλή, λίαν εὐκίνητος, μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηροτάτους, μὲ κόμην οὔλην, ἀλλὰ καταβεβλημένη ἐκ τῶν χορῶν καὶ τῶν πολυτελῶν γευμάτων, εἶπεν εἰς τὴν γείτονα αὐτῆς, ἐνῷ συγχρόνως διηυθέτει δέσμην ἴων ἐπὶ μικροῦ πίλου ἐκ μαύρου βελούδου:

— Νὰ μιὰ τυχηρά! ἡ κυρία μόνον εἰς αὐτὴν προσέχει. Τῆς κάμνει ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας της! ποτὲ δὲν τὴν στενοχωρεῖ! Ἔχει, ἀλήθεια, τύχην.

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα οὔτε ἑνὸς σολδίου τύχην. Ὅταν ἤμουν δέκα χρόνων ὁ πατήρ μου μὲ ἐκτύπα ὡς νὰ ἤμουν ξύλο, ὅταν ἔγεινα δώδεκα ἔτρεχα σταῖς λάσπαις μὲ μισὸ παποῦτσι καὶ μὲ χαρτόνια τρεῖς φοραῖς μεγαλείτερα ἀπὸ 'μένα· τώρα κερδίζω ἑξῆντα φράγκα τὸν μῆνα 'σὰν νὰ ἤμουν θαλαμηπόλος τρίτης τάξεως.

— Καὶ τρέφεσαι! εἶπεν ἡ εὐειδὴς ξανθή, γελῶσα πονήρως.

— Ἄ! ὡς πρὸς τὴν τροφήν, δὲν θὰ εἶναι βέβαια αὐτὴ ποῦ θὰ μᾶς κάμῃ καλὰς διὰ τὴν ἔκθεσιν τῶν παχυσάρκων κτηνῶν!

— Ἐσὺ πάντοτε παραπονεῖσαι· τί καταλαμβάνεις;

— Διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα. Ὅταν λέγῃ κανεὶς κακὸν διὰ τὸν ἄλλον ἡ ὥραις του ἔχουν μόνον τριάκοντα λεπτά.

— Ἀπόψε τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ σκάσω, κατὰ τὸ σύνηθες.

— Δὲν συργιανᾶς λοιπὸν μὲ τὸν μελαγχροινόν σου;

— Τὸν ταμίαν μου; τὰ χαλάσαμε· ἠρνήθη νὰ μοῦ κάμῃ ἕνα φόρεμα τριῶν λουδοβικείων ἀξίας. Εἶναι φιλάργυρος.

— Καὶ δὲν τὸν ἀφίνεις; μήπως λείπουν οἱ ἄλλοι; Θέλεις νὰ κάμωμεν ἕνα γύρον εἰς τὸ δάσος μὲν τὴν ἅμαξαν;

— Δὲν ἔχω λεπτό.

— Ἐγὼ πληρώνω.

— Ἄ! τότε!... ἐσὺ ἔχεις πάντα ταῖς τσέπαις γεμάταις· ποῦ τὰ 'βρίσκεις;

Ἡ φίλη της ἔλαβε στάσιν κωμικῶς σοβαράν.

— Ποῦ; ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου.

— Δεσποινὶς Βινέ, εἶπε πρὸς τὴν μικρὰν ξανθήν, ἂν φλυαρῇς πάντοτε, τὸ καπέλο σου δὲν θὰ ἑτοιμασθῇ.

— Ναί, κυρία.

— Ἡ πριγκιπέσσα θὰ ἔλθῃ σήμερον καὶ θὰ θυμώσῃ πολύ!

— Ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα! εἶπεν εἰρωνικῶς ἡ ξανθή, ἡ ὡραία Πολωνή! μία παράξενη ποῦ σοῦ εἶναι!...

— Καὶ ἡ ὁποία ἔχει τὴν εὐτυχίαν!...

— Νὰ ἦναι χήρα;

— Μὰ τὸν Θεόν, δὲν θὰ τὰ ἤθελα τὰ χρήματά της, ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἔχω στὴν ράχι μου τὸν σύζυγον.

— Ναί! κάμε πῶς δὲν τὸν θέλεις!

— Βέβαια! ἕνα τέτοιο κεφάλι Μακαβαίου! οὔτε 'μποροῦσα νὰ τὸ συνειθίσω. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκείνη ἐπροτίμησε τὸν ὡραῖον Ὀλιβιέρον.

— Ἂν μᾶς ἔλθῃ σήμερα δὲν θ' ἀργήσωμαι νὰ τὸν ἰδοῦμε.

— Τὸν μαρκήσιον!

— Ἀμ' πάντα ἐκεῖ εἶναι τρυπωμένος!

— Ἄχ, φίλη μου, τὰ ἀμάξια της εἶναι θαῦμα! ὅταν τὰ βλέπω μὲ πιάνει παλμός.

Ἐστέναξεν.

— Ἐμεῖς ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσωμε τέτοια.

— Σὰ νὰ τῶξευρες, εἶπεν ἡ ξανθή· εἶσαι κακόγλωσση! Ἔπειτα τὰ ἀμάξια δὲν κάνουν πάντα τὴν εὐτυχία. Καὶ παράδειγμα ἡ μαρκησία! Πτωχὴ γυναικοῦλα! τί μελαγχολικὴ ποῦ εἶναι! μοῦ ἔρχεται κάποτε ἡ ἐπιθυμία νὰ τῆς εἰπῶ: «Μὴ κλαῖς τόσῳ δὰ τὸν ἄνδρα σου, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον.»

— Ὦ καὶ αὐταῖς ἡ μαρκησίαις, ἀντεῖπεν ἡ μελαγχροινή, τώρα βλέπεις θὰ ξυπνοῦμαι καὶ τὴν νύκτα νὰ ταῖς κλαῖμε! Αὐτὸ μᾶς λείπει! Ζαρκάδια, ποῦ τρέχουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ, ποῦ ἔχουν θαλαμηπόλους διὰ νὰ μὴ κάμουν τὸν κόπον νὰ σκύψουν, μαγείρους νὰ τοὺς ἑτοιμάζουν ὅ,τι ὀρεκτικώτερον θέλουν, ἄλογα νὰ τοὺς κουβαλοῦν ὅπου τοὺς ἀρέσει καὶ χρήματα μὲ τὸ σωρό! Μεγάλη δουλειά, ἂν ἔχουν καὶ καμμιὰ στενοχωρία, ἡμικρανίαν δηλαδή, ἢ ἕναν ἄνδρα ποῦ ταῖς ἀπατᾷ! Καὶ 'μεῖς λοιπόν; μήπως ἐμᾶς δὲν μᾶς ἀπατοῦν! καὶ ἐν τούτοις κατατσακιζόμεθα, καὶ στραβόνωμε τὰ 'μάτια

μας, γιὰ νὰ κάνωμε αὐταῖς ταῖς παστρικαῖς γιὰ ζωγράφισμα, καὶ νὰ σπάζωμε τὴν μέση μας ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου! Δυστυχία μας!

— Κορίτσια, κρατήσετε 'λίγο τὴν γλῶσσά σας, εἶπεν ἡ ἀρχιεργάτις. Τὸ καπέλο τῆς πριγκηπέσσης γρήγορα, σὲ παρακαλῶ!

— Μᾶς ἐσκότισε μὲ τὴν πριγκιπέσσα της αὐτὴ ἡ Κλάρα, ἐψιθύρισεν ἡ μελαγχροινή.

— Εἶν' ἕτοιμον, κυρία, εἶπεν ἡ ἄλλη, ἀνυψοῦσα τὸν πῖλον καὶ ἀποσυρομένη ὀλίγον διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸ σχῆμά του. Ἂν ἡ κυρὰ Πολωνὴ δὲν εὐχαριστηθῇ, θὰ εἶνε πολὺ παράξενη.

Ἔθεσε τὸ ἀριστούργημά της ἐπὶ ὑποστάτου, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Μπᾶ, εἶπε, μία ἄμαξα εἶναι 'ς τὴν πόρτα. Ἕνα μικρὸ ὡραῖο κουπέ. Ἀ! τὸ γνωρίζω, εἶναι τοῦ μαρκησίου δὲ Ταναί,

— Βέβαια, ἀφοῦ περιμένεται ἡ πριγκιπέσσα! εἶπεν ἡ μελαγχροινή.

— Εἰς τὰς θέσεις σας, διέταξεν ἡ ἀρχιεργάτις. Εἰξεύρετε ὅτι ἡ κυρία δὲν ἀγαπᾷ τὰς περιέργους.

— Μπᾶ! ἐγρύλλισεν ἡ ξανθὴ ἐπανακαθημένη εἰς τὴν θέσιν της, ἐκείνη τόρα θὰ ἀπασχολῆται μὲ τὸν μαρκήσιό της!

— Τί συνωμοσίαις νὰ κάμνουν καθ' ἡμέραν;

— Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ εἶναι ἐδῶ ἐκείνη ἡ Σολάνζη, δὲν φεύγει πλέον. Κανεὶς δὲν μοῦ τὸ βγάζει ἀπὸ τὸν νοῦ ὅτι αὐτὸς τὴν προστατεύει!

— Ἀ, μὰ τότε τὸ ἐννοῶ διατί μᾶς τὴν ἔχουν στὸ κουτί, διὰ νὰ γείνῃ καλλιτέρα! Ἀ, ἂν ἤμουν 'σὰν αὐτή! Εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ καλοφτιασμένη· δὲν φαίνεται διὰ ἐπαρχιώτισσα.

— Ἐξεψόριασε τόσο γρήγορα!

— Τί κουτὴ ποῦ ἦταν ὅταν μᾶς ἦλθε ἀπὸ τὸ χωριό της.

— Ἂς ἦναι. Δὲν ἔμεινε καὶ πολὺν καιρὸν ἔτσι!

— Αὐτὴ θὰ ἔχει μεγάλον προστάτη! Εἶνε πάντοτε λαμπρὰ ἐνδυμένη! Ἀπὸ φορέματα καὶ ἀσπρόρρουχα! δὲν τῆς λείπει τίποτε!

— Ἀμ' αἱ περιποιήσεις τῆς κυρίας! Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι εἶναι κόρη της ποῦ τὴν ἀνέτρεφε εἰς τὴν ἐξοχή. Αἱ περιποιήσεις, φίλη μου, καὶ μικραὶ φροντίδες ποτὲ δὲν τῆς λείπουν. Ἂν ἤθελε ἐκείνη θὰ ἄδειαζαν τὰ μεγάλα μαγαζειὰ γιὰ τὴ μούρη της.

— Ἀλλὰ δὲν θέλει· ἂς 'ποῦμε τὴν ἀλήθεια. Νομίζεις ὅτι φοβᾶται νὰ δυσαρεστήσῃ κανένα!

— Κορίτσια, φλυαρεῖται περισσότερον ἀπὸ χιλίους ἄνδρας, εἶπεν ἡ Κλάρα. Σιωπή, παρακαλῶ.

— Τί ραγάνα! ἐψιθύρισεν ἡ μελαγχροινή, μὲ πιάνουν τὰ νεῦρά μου. Ποτὲ δὲν εὐχαριστεῖται αὐτὸ τὸ ζῷον!

Ἤκουσαν κρουόμενον τὸν κώδωνα τῆς θύρας τῆς εἰσόδου.

Ἦτο τῷ ὄντι ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί.

Δύο περίπου ἔτη εἶχον παρέλθει μετὰ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἐλάφων-Περάματος, καὶ ἐφαίνετο ὅλως μεταβληθείς.

Ἡ ὄψις του εἶχέ τι ἄγριον καὶ στρυφνόν, ὅπερ διέθετε κακῶς τὸν παρατηροῦντα αὐτόν.

Ἐν τούτοις εἰς τὴν θέαν τῆς Φελισίδος, ἥτις τὸν ἐδέχθη μειδιῶσα, κατέστη εὔχαρις.

Ἦλθε πρὸς αὐτήν, τὴν ἐχαιρέτισεν οἰκείως καὶ ἐξηπλώθη μετὰ οἰκειότητος— ὡς νὰ ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ του—ἐν τῇ ἕδρᾳ, ἣν τῷ ὑπέδειξε διὰ νεύματος ἡ Φελισίς.

Β'

Τὸ δωμάτιον, ἔνθα συνήθως ἡ Φελισὶς ἐκάθητο, ἦτο μικρόν, οἰκογενειακόν, οὕτως εἰπεῖν. Εἶχεν εἴσοδον πρὸς τὸ ἐργαστήριον, καὶ πρὸς εὐρύχωρον αἴθουσαν, κατάφορτον ἐξ ἐπίπλων, καὶ πίλων κρεμαμένων ἐπὶ ὑποστατῶν, καὶ τέλος πρὸς τὸν πολυτελῆ κοιτῶνα, ἔνθα ἡ ράπτρια ἐδέχθη κατὰ πρῶτον τὴν Σολάνζην τὴν ἑσπέραν τῆς ἀφίξεώς της.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦν ἐπεστρωμμένον δι' ὑφάσματος μὲ κλάδους ὠχροὺς ἐπὶ γῆς ἰοχρόου.

— Εἴδατε τὴν πριγκιπέσσαν; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος;

— Ἀκόμη, ἀλλὰ τὴν περιμένω.

Καὶ ἐπρόσθεσε:

— Δι' αὐτὴν ἤλθατε;

Καὶ χωρὶς νὰ τῷ δώσῃ καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ:

— Εἶσθε προνομιοῦχος, τῷ εἶπε, σᾶς ἀγαπᾷ ἀπὸ καρδίας αὐτὴ ἡ Πολωνή, ὅπως οὐδέποτε ἠγαπήθη ἀνήρ, καθόσον γνωρίζω.

Ὁ μαρκήσιος ἔκαμε κίνημα ἀδημονίας.

Ἡ Φελισὶς μὴ θέλουσα νὰ ἐννοήσῃ, ἐξηκολούθησε:

—Πρὸ πάντων, ἀφ' ὅτου ἐχήρευσε, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπερίμενε τόσῳ ταχέως. Δύνασθε νὰ καυχηθῆτε ὅτι ἐμπνεύσατε αἴσθημα μέγα, τὸ ὁποῖον οὔτε φροντίζει πλέον νὰ κρύπτῃ. Ἡ πριγκιπέσσα καταφρονεῖ τὸν πέπλον τῆς ἐχεμυθίας. Αἱ Πολωνίδες εἶναι αἱ Ἰταλίδες τοῦ Βορρᾶ. Ὁ φιλόσοφος, ὅστις τὸ εἶπε, θὰ εἶχεν ὑπ' ὄψει τὴν φίλην σας· εἶνε πῦρ καὶ φλόξ. Σᾶς ἐκθέτει· ὅλοι ὁμιλοῦσι περὶ τῶν σχέσεών σας. Ἐπὶ τέλους δὲν δύνασθε νὰ φανταστῆτε πόσοι σᾶς φθονοῦν! διότι εἶχε κάλλος μαγικόν, σκανδαλίζον.

—Ἂς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα, σὲ παρακαλῶ! ἀποστρέφομαι αὐτὰς τὰς ὑπερβολὰς καὶ βιαιότητας.

— Μὴ τῆς τὸ εἰπῆτε, διότι θ' ἀποθάνῃ.

— Μίαν μόνην ἐπιθυμίαν ἔχω, τὸ γνωρίζεις, νὰ διακόψω αὐτὴν τὴν σχέσιν.

— Νὰ οἱ ἄνδρες! τίς οἶδε μὲ πόσας ἱκεσίας, παρακλήσεις καὶ ὅρκους τὴν ἐπληροῖτε ἄλλοτε.

— Ἦτο ἰδιοτροπία!

— Παρῆλθε;

— Ἐξηφανίσθη, ἐπέταξε.

— Δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι ὡς πρὸς αὐτὴν δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον· εἶναι περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε ἐμμανής. Διὰ νὰ τὴν καθυποτάξῃς οὕτως, αὐτήν, ἥτις εἶναι τὸ ἀντικείμενον τόσων περιποιήσεων, θὰ ἔχῃς βεβαίως εἰδικὰ προτερήματα...

Ὁ Ὀλιβιέρος διέκοψεν ἀποτόμως τὸ ρεῦμα ἐκεῖνο τῆς εἰρωνίας, εἰς ὃ ἡ ράπτρια τῶν νεωτερισμῶν ἐφαίνετο εὑρίσκουσα μεγάλην ἡδονήν.

— Καὶ ἡ Σολάνζη; εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν.

— Τί γίνεται;

— Τὸ μᾶλλον ἀξιοθαύμαστον πλάσμα, τὸ ὁποῖον δύναταί τις ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ;

— Ὄχι. Ἀλλὰ τὴν περιμένω, καθὼς καὶ τὴν πριγκιπέσσαν, ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ὁμολογήσατε ὅτι αὐτὴ κατέχει τὴν καρδίαν σας καὶ ὅτι ἡ ἰδιοτροπία αὕτη, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἄλλην, αὐξάνει, αὐξάνει πάντοτε ὡς ἡ πλήμμυρα.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Δέχεσθε μίαν συμβουλήν;

— Λέγετε.

— Εἰς τὴν θέσιν σας δὲν θὰ ἐφρόντιζα πλέον διὰ τὴν νέαν αὐτήν, οὔτε διὰ τὰς πράξεις της, οὔτε διὰ τὴν ὕπαρξίν της, καὶ θὰ ἐζήτουν ἀναψυχὴν ἀλλαχοῦ.

— Μὲ μισεῖ;

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Αἱ δι' ὑμᾶς διαθέσεις της δὲν εἶναι εὐνοϊκαί. Δὲν τὸ λέγει, ἀλλὰ τὸ μαντεύω. Ὁ ἔρως ἔχει ἰδιοτροπίας. Ἡ πριγκιπέσσα Βάνδα σᾶς ἀγαπᾷ ἐμμανῶς, καὶ σεῖς οὔτε τὴν ἀνέχεσθε. Σεῖς ἀγαπᾶτε ὡς φαίνεται αὐτὴν τὴν Σολάνζην, ἡ ὁποία δὲν θέλει οὔτε νὰ σᾶς ἴδῃ· εἶναι ὅπως λέγουσι, δὲν ἐνθυμοῦμαι εἰς ποῖον θέατρον, δικαία ἀνταπόδοσις τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πραγμάτων.

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς κρύψω τίποτε, δὲν τὴν ἀγαπῶ μόνον, ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς.

— Μὴ τὸ λέγετε! σεῖς, μαρκήσιε, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ἐμολύνθη ἀπὸ τὰς παντοειδεῖς τρέλλας τῆς νεότητος, ἥτις τὰ πάντα ἠδύνατο ν' ἀπολαύσῃ! Σᾶς θαυμάζω.

— Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκπλήσσομαι· ἀπὸ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὴν ἔστειλα εἰς Παρισίους διὰ νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ πατρός της...

— Καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ ἀσφαλίσῃς τὴν κατοχὴν αὐτῆς... ὁμολόγησέ το!

— Ἡ κόρη αὕτη ἀπασχολεῖ ἀδιαλείπτως τὸ πνεῦμά μου. Ἀναμιγνύεται εἰς τὸν βίον μου, ὅσον δὲν ἐπεθύμουν. Ἐδοκίμασα νὰ τὴν λησμονήσω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Τὸ αἴσθημα, ὅπερ δι' αὐτὴν αἰσθάνομαι, μὲ ταπεινοῖ, διότι μὲ δεσπόζῃ. Ἐμέ, ὅστις ἀρχὴν εἶχα νὰ δεσπόζω τῶν ἄλλων... Εἴμεθα ἀρχαῖοι φίλοι καὶ δύναμαι νὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὰ πάντα. Διὰ τὴν μαρκησίαν, τὸ γνωρίζεις, οὐδέποτε ἠσθάνθην τι, οὔτε καὶ ὡς διασκέδασις μ' ἔτερψεν. Οἱ χαρακτῆρές μας δὲν συμφωνοῦν. Οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἠδυνήθη νὰ μὲ συγκινήσῃ. Ἐρρίφθην κατόπιν τῆς πριγκιπέσσης, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ εἶναι

ἐπιβλητικὴ ἀληθῶς, ὡς τοῖς ἀνατολίταις ἐκείνοις, οἵτινες χρῶνται τοῦ χασὶς διὰ νὰ ἀπολαύσωσιν ἄλλης φύσεως ὄνειρα, καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐξαλείψω ἀπὸ τῆς μνήμης μου τὴν μορφήν, ἥτις ἵστατο πάνποτε πρὸ ἐμοῦ, ὡς τύψις συνειδότυς, ὡς μαγεία. Ἀδύνατον νὰ διαφύγω!

»Ἐρωτῶ ἐνίοτε ἐμαυτόν, ἐὰν ἐγώ, ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, μέλος τῆς παρισινῆς Ἱππικῆς Λέσχης, ὁ ἐμμανὴς ὑλιστής, δὲν διατελῶ ὑπὸ μαγγανίαν. Αὐτὴ ἡ χωρική, αὐτὴ ἡ Σολάνζη, ἥτις ὤφειλε νὰ ζῇ ἐν τῷ σκότει, ὡς τόσαι ἄλλαι, νὰ μὲ σύρῃ οὕτως, ὥστε καὶ ἔγκλημα νὰ διαπράξω διὰ νὰ τὴν ἀπολαύσω, καὶ νὰ μὲ καταλάβῃ οὕτως, ὥστε νὰ φοβοῦμαι τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου ἐπιρροὴν αὐτῆς. Ἔμεινα μακράν της ὅσον ἠδυνήθην. Πρὸ ἓξ μηνῶν ἐπὶ τέλους παρασυρθεὶς ἀκουσίως μου ἠθέλησα νὰ τὴν ἐπανίδω· ὅταν τὴν ἠτένισα μοὶ ἐφάνη ἄλλη. Δὲν ἦτο ἡ γυνή, ἣν ἐγνώριζα ἢ μᾶλλον ἦτο, ἀλλ' ὡραιοτέρα καὶ μεταμορφωμένη· τὴν κατέστησας ἀριστούργημα κομψότητος καὶ χάριτος.

— Μετεμορφώθη μόνη, καὶ μοὶ ἀπευθύνετε ἐπαίνους, οὓς δὲν ἀξίζω· τὸ θέλγειν ἐν τῇ νεάνιδι ταύτῃ εἶναι ἔμφυτον καὶ δὲν τὸ ὑφίστασθε μόνος. Βῆμα δὲν κάμνει χωρὶς νὰ στρέφωνται πρὸς αὐτὴν πάντες καὶ πᾶσαι. Ὑπήρξατε εὐτυχὴς ἐν τῇ ἐκλογῇ σας... Ἀνεσύρατε ἐκ τοῦ σκότους ὅπου ἐκρύπτετο ἕνα μαργαρίτην. Ἀλλ' εἶναι ἐπίμονος· ὅ,τι θελήσῃ τὸ θέλει καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατισχύσητε αὐτῆς.

— Ἔχετε ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροήν τινα.

— Πιστεύετε ὅτι δὲν μετεχειρίσθην αὐτῆς; Δὲν ἐδοκίμασα ἑκατοντάκις νὰ τὴν πείσω πόσην ἐπιρροὴν ἔχει δι' αὐτὴν ἡ διατήρησις τῆς εὐνοίας σας; Συνεζήτησα τὸ πρᾶγμα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ πιστεύσετε, μὲ ἀρκετὴν ἐπιτηδειότητα. Τῇ παρέστησα ὅτι εἰς Παρισίους μόνος σεῖς τὴν ὑποστηρίζετε, ὅτι ὑμεῖς κατεβάλατε τὰς πρώτας της δαπάνας, τὰς ἄλλως τε καὶ λίαν μετρίας, ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν· ὅτι πιθανὸν ν' ἀποσύρητε τὴν ὑποστήριξίν σας καὶ τότε θὰ ὑπεχρεοῦτο νὰ στερηθῇ τῶν πάντων διὰ νὰ διαθρέψῃ τὸ τέκνον της καὶ ὅτι ἴσως θὰ ἔφθανε ὅπου οὔτε κἂν ὑποπτεύεται. Μάταιος κόπος· οὐδὲν τούτων ὠφέλησε. Πραεῖα συνήθως, καθίσταται δυσάγωγος ὅταν τις ἐγγίσῃ αὐτὸ τὸ θέμα.

— Τί σᾶς λέγει;

— Ὅτι θὰ παραιτηθῇ ὅλων· ὅτι δὲν τῆς λείπει τὸ θάρρος· ὅτι ἔχει ὀλίγας ἀνάγκας καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ κερδίζῃ ἐντίμως τὸν ἄρτον της καὶ πιστεύει νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐπιτηδεία, ἐνεργητική, οἰκονόμος, ἔμαθεν εἰς διάστημα δέκα καὶ ὀκτὼ μηνῶν ὅ,τι ἄλλαι δὲν κατορθοῦσι νὰ μάθωσιν εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ἀνέλαβα νὰ τὴν τελειοποιήσω, καὶ τὸ κατόρθωσα.

— Δὲν μοῦ λέγετε ποῦ εἶναι;

— Εἰς Κορμέλι.

— Πρὸς ποῖον σκοπόν.

— Νὰ ἴδῃ τὸ τέκνον της· συνήθως μόνον τὴν Κυριακὴν πηγαίνει· ἀλλὰ σήμερον ἔλαβε τηλεγράφημα τῆς τροφοῦ, τὸ ὁποῖον τὴν ἀνησύχησε· καὶ μὲ τὸν πρῶτον συρμὸν ἀνεχώρησεν.

— Τὸ ἀγαπᾷ λοιπόν;

— Οὐδέποτε λέγει τί περὶ αὐτοῦ· ἡ κόρη αὕτη εἶναι αἴνιγμα· πιστεύσατέ με, τὸ φρονιμώτερον εἶναι νὰ παραιτηθῆτε.

— Μοῦ ζητεῖς πολλά. Δὲν εἰξεύρω ἂν ὑπερηφάνειά ἢ ἔρως ὁμιλοῦσιν ἐν ἐμοί· ἡ ὑπερηφάνεια της, αἱ περιφρονήσεις της μὲ παροξύνουν· καμμία θυσία δὲν θὰ μοὶ φανῇ μεγάλη διὰ νὰ τὴν ἐπανακτήσω· δὲν εἶναι κτῆμά μου, διὰ τοῦ δικαιώματος τῆς κατακτήσεως;

— Θεέ μου! Τί ζέσις.

— Ἂς ἴδωμεν, Φελισίς, εἶσαι ἀφωσιωμένη εἰς ἐμέ;

— Ἀμφιβάλλεις;

— Χαίρω. Τί ζητεῖς διὰ νὰ ἀποχωρήσης;

— Ὥρισα τὴν φιλοδοξίαν μου εἰς ἓν ἑκατομμύριον· βλέπεις ὅτι εἶμαι μετριόφρων.

— Πόσα σᾶς λείπουν;

— Περὶ τὰς διακοσίας χιλιάδας.

— Ἔχεις πίστιν εἰς τὸν λόγον μου;

— Ἐπροτίμων μίαν ἔγγραφον ἀπόδειξιν, διότι ἐνίοτε λησμονεῖ τις.

— Δός μοι χάρτην.

— Ἰδοὺ ὅ,τι χρειάζεται, εἶπεν ἐκείνη, φέρουσα μικρὰν τράπεζαν ἐνώπιον αὐτοῦ. Τί θὰ κάμετε;

— Περίμενε.

Ἔγραψεν ἐν τάχει τὰς ἑξῆς γραμμὰς καὶ τὰς ἐνεχείρισεν εἰς τὴν ράπτριαν τῶν νεωτερισμῶν, ἥτις τὰς διέτρεξε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ:

«Καθ' ἣν ἡμέραν ἀπολαύσω τὴν συγκατάθεσιν ἣν ἐπιθυμῶ θὰ σοὶ μετρήσω τὴν ποσότητα 200 χιλιάδων φράγκων.

»Παρίσιοι, 11 Ἰουνίου 1869.

»**Ὀλιβιέρος δὲ Τανναί**».

— Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Μὲ καθυποχρεώσατε· ἐν τούτοις θὰ ἐζήτουν μικράν τινα τροποποίησιν.

— Ποίαν;

— Μετὰ τὴν λέξιν «ἀπολαύσω», προσθέσατε «ἐν οἱοδήποτε τίτλῳ».

Ὁ μαρκήσιος τὴν ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον.

— Διατί; τῇ εἶπεν.

— Διότι, εἰς ὃ σημεῖον εὑρίσκεσθε, δὲν δύναταί τις νὰ προεικάσῃ ποῦ τὸ τρελλὸν αὐτὸ πάθος θὰ σᾶς ρίψῃ. Ἄλλως τε τοῦτο εἰς οὐδὲν σᾶς ὑποχρεοῖ. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν θὰ διεκδικήσω διὰ τῶν δικαστηρίων τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑποσχέσεώς σας. Μόνον ζήτημα τιμῆς ὑπάρχει μεταξύ μας.

— Φρονεῖς ὅτι θὰ νυμφευθῶ τὴν Σολάνζην; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Διατί ὄχι, εἶπεν αὐθαδῶς.

Ἐκίνησεν ἐκεῖνος τὴν κεφαλήν, ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ προσέθεσε τὴν ζητουμένην φράσιν.

Ἡ Φελισὶς παρετήρησε τὴν προσθήκην, ἐδίπλωσε τὸν χάρτην καὶ τὸν ἔρριψεν ἐντὸς σύρτου.

— Τοὐλάχιστον θὰ μ' ἐνθυμεῖσθε; ἐπανέλαβεν ὁ μαρκήσιος.

— Τὸ συμφέρον μου σᾶς ἀσφαλίζει, ἐγὼ οὐδὲν ὑπόσχομαι· προσπαθήσατε καὶ ὁ ἴδιος· ἴσως ὁ διάβολος σᾶς βοηθήσῃ.

Καὶ διακοπεῖσα αἴφνης:

— Ἡ πριγκιπέσσα, εἶπεν.

Τῷ ὄντι, ἡ πριγκιπέσσα εἰσήρχετο, ὁδηγηθεῖσα εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν ὑπὸ τῆς Κλάρας, ἥτις ἀπεσύρθη ἀμέσως.

Ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι εἶχε, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, βασιλικὴν καλλονήν. Ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν λάμψιν τῆς παραδόξου ἐκείνης καλλονῆς, διαβοήτου ἀπομεινάσης ἐν τῇ πλειάδι τῶν καλλονῶν τῆς ἀποικίας τῶν ξένων.

Ξανθή, χρυσόχρους μᾶλλον, σπανίου ξανθοῦ χρώματος, κατεῖχε πρὸ πάντων, ὡς πρώτιστον προτέρημα, δέρμα λεπτόν, ἐξαίσιον, καθιστάμενον ἔτι μᾶλλον καταφανές, καθόσον περιεβάλλετο πένθιμον ἐσθῆτα.

Ἐτίμησε τὴν ράπτριαν διὰ κλίσεως τῆς κεφαλῆς φιλικῆς καὶ προστατευτικῆς καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὸν μαρκήσιον, ἐνῷ τὸν ἐχαιρέτα ἀγερώχως.

[Ἕπεται συνέχεια]. *Κ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Η Ε Υ Α

Διήγημα René Sosta

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

— Ναί, κάποιον, ὅστις μὲ ἀγαπᾷ, καὶ ἔρχομαι νὰ σας ἀναγγείλω, ὅτι ἡ μήτηρ του θὰ ἔλθῃ αὔριον νὰ σας ζητήσῃ τὴν χεῖρά μου δι' αὐτόν.

Ὁ ἰατρὸς παρετήρησε τὴν κόρην του μετὰ πραγματικῆς ἐκπλήξεως.

— Καὶ σὺ μόνη κατώρθωσες ὅλα αὐτά;

— Ναί, πάτερ μου.

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος; διότι ὑποθέτω ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷς, εἶναι νέος. Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά του καί, ἐὰν εἶνε ἄξιος νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον ἐκείνην, διὰ τὴν ὁποίαν καθ' ἑκάστην εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι μοι τὴν ἔδωκε θυγατέρα, θά τον συζευχθῆς.

— Εἶναι ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ, πάτερ μου.

— Ὁ κύριος Ἐδμόνδος Δεπερέ . . . δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα αὐτό, εἶπεν ὁ ἰατρός, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἐδμόνδου.

— Εἴσθε πολὺ ἐπιλήσμων, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα καὶ δεικνύουσα ἐπισκεπτήριον.

— Αὐτὸς ὁ νέος, ὅστις ἦλθε νὰ με συμβουλευθῇ πρὸ δύο ἡμερῶν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Δεβώ, ἀναγνωρίζων τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ ἀσθενοῦς.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, πάτερ μου.

— Καί σε ἀγαπᾷ;

— Ναί.
— Ἀπὸ πολλοῦ.
— Ἀφ' ὅτου με εἶδε.
— Καί σε εἶδε ;
— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.
— Καί τον ἀγαπᾷς καὶ σὺ ἀναμφιβόλως ;
— Ὅπως με ἀγαπᾷ.
— Ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ;
— Ναί, πάτερ μου.
— Εἶσαι τρελλή, κόρη μου.
— Ἔχω ὅλα τὰ λογικά μου, πατέρα, σᾶς το ὁρκίζομαι,
— Γινώσκεις κάλλιστα, ὅτι δὲν δύνασαι νὰ γείνῃς σύζυγος τοῦ κυρίου Δεπερέ.
— Διατί ;
— Διότι ὁ κύριος Δεπερὲ θὰποθάνῃ, πρὶν ἢ παρέλθουν τρία ἔτη, διότι τὸ γνωρίζω, καὶ γνωρίζων τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ δώσω τὴν θυγατέρα μου εἰς ἄνδρα, ὅστις θὰ την ἐγκαταλίπῃ χήραν μετὰ τρία ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου μετὰ τέκνων προσβεβλημένων ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀσθενείας ἐκείνου. Εἰπέ μοι ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι παιδιακίσια, καὶ ἂς παύσῃ πᾶς λόγος περὶ αὐτῶν.
— Οὐδὲν σοβαρώτερον, πάτερ μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, καὶ ἀκριβῶς ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἠρνεῖσθε τὴν χεῖρά μου εἰς τὸν κύριον Δεπερέ, μὲ κάμνει νὰ τον ἀγαπῶ.
— Δέν σε ἐννοῶ.
— Καὶ ὅμως εἶναι ἁπλούστατον, πάτερ μου. Ὁ κύριος Δεπερὲ μὲ ἀγαπᾷ. Ἠξεύρω, καθὼς καὶ ὑμεῖς, ὅτι ἔχει ζωὴν τριῶν ἐτῶν τὸ πολύ, καὶ θέλω νὰ γείνω σύζυγός του, διὰ νὰ εἶναι εὐτυχὴς κατὰ τὰ τρία ταῦτα τελευταῖα ἔτη.
— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ συναινέσω εἰς τὴν θυσίαν αὐτήν ;
— Πρέπει, πάτερ μου.
Ὄχι μόνον οὐδέποτε ἡ Ἀντωνίνα εἶχε λαλήσῃ οὕτω πρὸς τὸν κύριον Δεβώ, ἀλλ' ἀκόμη οὐδέποτε οὗτος θὰ ὑπώπτευεν, ὅτι θὰ ἠδύνατο νά τῳ λαλήσῃ μετὰ τοσαύτης εὐσταθείας καὶ θελήσεως.
— Πρέπει, ὑπέλαβε, καὶ διατί ;
— Διότι ἀπὸ μιᾶς ὥρας εἶμαι μεμνηστευμένη μετ' αὐτοῦ. Ἴδετε μᾶλλον, πάτερ μου, ἠξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις, δεικνύουσα τὴν χεῖρά της, δὲν ἔχω πλέον τὸν δακτύλιον τῆς μητρός μου, τὸν ἔδωκα εἰς αὐτόν, ὁρκισθεῖσα ὅτι οὐδέποτε θὰνήκω εἰς ἄλλον. Δὲν ἔχει τις καιρὸν διὰ χάσιμον, πάτερ μου, ὅταν ἀγαπᾷ ἄνδρα, ὅστις δὲν ἔχει παρὰ τρία μόνον ἔτη νὰ δώσῃ εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῇ.
— Καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας κατώρθωσες ὅλα αὐτά ;
— Εἰς πέντε λεπτά, πάτερ μου.
— Καὶ ἠδυνήθης νὰ πιστεύσῃς ἐπὶ μίαν στιγμὴν ὅτι θὰ συνῆνουν εἰς τὸν γάμον τοῦτον ;
— Γινώσκουσα ὅτι θὰνθίστασθε ἔδωκα τὸν δακτύλιον καὶ ἔκαμα τὸν ὅρκον.
— Οὐδέποτε θὰ γείνῃς σύζυγος τοῦ κυρίου Δεπερέ, ἐφ' ὅσον ζῶ ἐγὼ τοὐλάχιστον.
— Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου ὡρκίσθην, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα.

— Δὲν ὑπάρχει ἱεροσυλία ὅπου ὑπάρχει ἀνοησία, καὶ εἶσαι ἀνόητος. Δὲν θά σοι ἐπιτρέψω, χάριν μιᾶς ποιητικῆς αἰσθηματικότητος, νὰ συνάψῃς ἕνωσιν, ἥτις θὰ εἶναι ἡ δυστυχία τοῦ βίου σου. Ἡ εὐτυχία σου πρὸ παντός. Εἶμαι συνετώτερός σου καὶ βλέπω τὰ πράγματα καλλίτερον ἀπὸ σέ· πίστευσόν μοι, τέκνον μου, ἀπαρνήθητι τὸν κύριον Δεπερὲ καὶ μὴ διακυβεύσῃς οὕτω τὸ μέλλον σου, διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἄλλως τε δέ, ὁ Θεός, ἐπιτρέπων μοι νὰ βλέπω ὅ,τι δὲν βλέπουσιν οἱ ἄλλοι, θέλει ὥστε ἡ θλιβερὰ αὕτη ἐπιστήμη νὰ χρησιμεύσῃ τοὐλάχιστον ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ τέκνου μου. Μή μου ὁμιλῆς λοιπὸν πλέον περὶ τούτου. Θά σε ἐνέκλειον εἰς μοναστήριον, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ πιστεύσω ἐπὶ στιγμὴν ὅτι ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ σήμερον δὲν θ' ἀποκρούσῃς ὅλας αὐτὰς τὰς ἰδέας.
— Εἶναι ἡ τελευταία λέξις σας, πάτερ μου ;
— Ναί.
— Μεθ' ὅσα καὶ ἂν σας ἔλεγον ὅτι ἡ εὐτυχία μου, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ κυρίου Δεπερέ, ὅτι ἡ εὐτυχία τῆς μητρός του ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς ἑνώσεως ταύτης, θὰ ἠναντιοῦσθε εἰς αὐτήν ;
— Διὰ τῆς λογικῆς κατ' ἀρχάς, ἔπειτα, προσέθηκεν ὁ κ. Δεβὼ διὰ τόνου ὀλίγῳ αὐστηροτέρου, δι' ὅλων τῶν μέσων, ἅτινα τὰ δικαιώματά μου ὡς πατρὸς θέτουσιν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐὰν ἡ λογικὴ δὲν ἀρκῇ.
— Οὕτω θὰ εἴπητε αὔριον εἰς τὴν μητέρα αὐτήν : «Ἀρνοῦμαι τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός μου εἰς τὸν υἱόν σας, διότι εἶναι θανασίμως ἀσθενής.»
— Δὲν θὰ τῇ το εἴπω, ἀλλὰ θὰ προετίμων νὰ τῇ το εἴπω, καὶ ἐὰν ἔμελλε νὰποθάνῃ, παρὰ νὰ συναινέσω εἰς τὸν γάμον τοῦτον, ὅστις, τὸ κατ' ἐμέ, θὰ ἦτο σχεδὸν ἔγκλημα. Ἐὰν ἦσο μήτηρ καὶ εὑρίσκεσο εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἔκαμνες, ὅ,τι κάμνω.
— Οὐδὲν θὰ δυνηθῇ νά σας πείσῃ νὰ μεταβάλητε ἀπόφασιν ;
— Οὐδέν.
— Χαίρετε, πάτερ μου.
Ἡ Ἀντωνίνα, ταῦτα λέγουσα, ἠσπάζετο τὸν ἰατρόν.
— Θὰ σκεφθῇς, δὲν εἶν' ἔτσι ;... εἶπεν ὁ κ. Δεβώ.
— Ναί, πάτερ μου, ὁποιονδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεών μου, θά σάς το γνωστοποιήσω.
Ἡ Ἀντωνίνα, πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὅπου εὑρίσκετο ἡ κυρία Ἀγγελική, ἐσταμάτησεν εἰς τὸ καλλυντήριόν της, ἐφόρεσε τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλον, ἅτινα ἐφόρει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἶδεν αὐτὴν τὸ πρῶτον ὁ Ἐδμόνδος, βεβαιωθεῖσα δὲ ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νά την ἴδῃ ἢ την ἀκούσῃ, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ προθαλάμου καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα.
Φθᾶσα εἰς τὴν ὁδόν, ἀνέβη ἐπί τινος ἁμάξης διερχομένης, εἰποῦσα τῷ ἁμαξηλάτῃ :

— Ὁδὸς τῶν Τριῶν Ἀδελφῶν, ἀριθμὸς τρία.

ΙΗ'

Ἡ κυρία Δεπερὲ δέχεται ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα τὸν ἐλθόντα νὰνοίξῃ αὐτῇ ὑπηρέτην.
— Ναί, δεσποινίς.
— Δὲν εἶναι κανεὶς μαζῆ της ;
— Κανείς.
— Κάμετέ μου τὴν χάριν νά τῃ ἀναγγείλητε τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίναν Δεβώ.
Ὁ ὑπηρέτης, ὁδηγήσας τὴν θυγατέρα τοῦ ἰατροῦ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ εὑρίσκετο ἡ κυρία Δεπερέ.
Μόλις ὁ ὑπηρέτης ἀπήγγειλε τὸ ὄνομα, ὅπερ πρὸ ὀλίγου τῷ εἶπον, καὶ ἡ κυρία Δεπερὲ ἠγέρθη καί, δραμοῦσα εἰς προϋπάντησιν τῆς Ἀντωνίνης, τῇ εἶπεν:
— Εἶσθε ἡ θυγάτηρ τοῦ ἰατροῦ Δεβώ, δεσποινίς ;...
— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Ἀντωνίνα.
— Καὶ εἶσθε μόνη ἐδῶ ;
— Ὁλομόναχη.
— Τί συμβαίνει λοιπόν, ἀγαπητόν μοι τέκνον ; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου· πῶς γίνεται νά...
— Συμβαίνει, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀσπαζομένη τὴν κυρίαν Δεπερέ, ὅτι ἔρχομαι ἁπλούστατα καὶ εἰλικρινέστατα νά σας ἐρωτήσω, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ γίνητε μήτηρ μου ;
— Ἐάν το ἐπιθυμῶ !... ναί, τὸ ἐπιθυμῶ, παιδί μου, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος διὰ τοῦτο.
Λέγουσα ταῦτα ἡ κυρία Δεπερὲ ἔσυρε τὴν Ἀντωνίναν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀφῄρεσεν αὐτὴν τὸ περιώμιον καὶ τὸ χλανίδιόν της, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτὴν λέγουσα :
— Ἐλᾶτε, ἀγαπητή μου μικρά, διηληθῆτέ μου τί σας φέρει ἐδῶ·
Καὶ ἡ κυρία Δεπερὲ παρετήρει μετὰ περιεργίας τὴν νεαρὰν ἐπισκέπτριαν, ἥτις ἀπησχόλει τοσοῦτον τὸν υἱόν της ἀπό τινος.
— Ὁ κύριος Δεπερὲ δὲν εἶναι ἐδῶ ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα.
— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ.
— Τὸν εἴδετε ἀπὸ τὸ πρωί, κυρία ;
— Ναί.
— Δέν σας εἶπέ τι περὶ ἐμοῦ ;
— Τίποτε, ἐκτὸς τοῦ ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ· δὲν εἶναι τοῦτο ; Καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε ὀλίγον ;
— Θὰ ἤμην ἐδῶ, κυρία, ἐὰν δέν τον ἠγάπων ; Θὰ ἐζήτουν παρ' ὑμῖν νὰ γείνητε μήτηρ μου, ἐὰν δὲν εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ γείνω σύζυγός του ; Ναί, τὸν ἀγαπῶ, κυρία, ἀφοῦ δὲ ἡ εὐτυχία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, θέλω νὰ εἶναι εὐτυχής.
— Εἶσθε χαριεστάτη. Τί δύναμαι νὰ κάμω δι' ὑμᾶς, ἡ ὁποία ἀγαπᾶτε τὸν υἱόν μου ; Εἴπετέ μοί το, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν εἶναι, θά το κάμω.
— Σᾶς ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ ;

— Καὶ κάμνει τίποτε ἄλλο ; ἐγώ σας ἐνόμιζα εὔμορφον, ἀλλ' ὄχι ὅσον εἶσθε. Πλήν, ἀγαπητόν μοι τέκνον, ἂς ἴδωμεν, πῶς συμβαίνει νὰ εὑρίσκεσθε μόνη εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ μή σας συνοδεύσῃ ὁ πατήρ σας ἢ ἡ παιδαγωγός σας ;

— Εἶναι ἁπλούστατον, ὑπεσχέθην τὴν χεῖρά μου εἰς τὸν υἱόν σας, κυρία.

— Πότε αὐτό ;

— Σήμερον τὸ πρωί.

— Τὸν εἴδετε ;

— Ὄχι, ἀλλ' εἶδον ἕνα τῶν φίλων του.

— Τὸν Γουσταῦον ;

— Αὐτὸν τὸν ἴδιον. Ὁ κύριος Γουσταῦός μοι εἶπεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος... ὅτι ὁ κύριος Δεπερέ, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα ἐρυθριῶσα, μόνον νυμφευόμενός με ἠδύνατο νὰ εὐτυχήσῃ, τότε δὲ καὶ ἐγὼ ὡρκίσθην ὅτι θὰ νήκω εἰς αὐτὸν καὶ τῷ ἔπεμψα τὸν δακτύλιον τῆς μητρός μου, ἁγίας γυναικός, καθὼς ὑμεῖς, κυρία.

— Τίποτε δὲν ἔμαθον ἀπὸ ὅλα αὐτά.

— Πρὸς τί νὰ παρεμβάλλω βραδύτητας εἰς τὰ αἰσθήματά του ; Ὁ υἱός σας μὲ ἀγαπᾷ, ἠξεύρω τί εἶναι· ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, ἠξεύρει τί εἶμαι . . . Διατί νὰ μὴ ἀνήκωμεν ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον ἀμέσως, διατί νὰ καθυστερῶ ἑκουσίως τὴν εὐτυχίαν του ; Ὑπάρχει παροιμία τις λέγουσα : «Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ». Γνωρίζω μίαν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο ἀληθεστέρα: «Κάλλιον γρήγορα παρὰ ἀργά.»

— Ἀξιολάτρευτον παιδίον ! . . εἶπεν ἡ κυρία Δεπερέ, συγκεκινημένη ἐκ τῆς ἀμερίμνου καὶ ἀθώου ταύτης ἀφελείας.

— Τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀντωνίνα, παρήγγειλα εἰς τὸν κύριον Δεπερέ, ὅτι ἀπὸ τῆς αὔριον ἠδύνασθε νὰ με ζητήσητε δι' αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρός μου, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ πατρός μου, ὅπως τῷ γνωστοποιήσω ὅσα εἶχα πράξῃ.

— Καὶ τί εἶπεν ὁ κύριος Δεβώ ;

— Εἶπεν ὅτι ἤμην ἀνόητος, ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ γαπήσῃ ἕνα ἄνδρα, τὸν ὁποῖον γνωρίζει μόνον ἀπὸ τεσσάρων ἡμερῶν, πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδ' ὡμίλησε κἄν, καὶ μοῦ ἠρνήθη καθαρὰ ὅ,τι τὸν ἐζήτουν, προσθεὶς ὅτι, ἐὰν ἐπέμενον, θὰ με ἔκλειεν εἰς μοναστήριον.

— Τότε ;

— Τότε, ἐπειδὴ ἔκαμα ὅρκον μὲ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ τὸν τηρήσω, προσέθηκεν ἡ Ἀντωνίνα διὰ φωνῆς σοβαρᾶς, καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θὰ ἠδύνατο νὰ με ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς καρδίας μου, ἔβαλα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν μου, ἐβάδισα ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν, διὰ νὰ μή με ἀκούσωσι, κατέβην τὴν κλίμακα, ἀνέβην εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ ἦλθον νὰ σας εἴπω, κυρία, ὅ,τι σας ἐπαναλαμβάνω : «Ἐπιθυμεῖτε νὰ γείνητε μήτηρ μου ;»

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀντωνίνα ἠσπάσθη ἐκ δευτέρου τὴν κυρίαν Δεπερέ.

— Οὕτως, ὑπέλαβεν αὕτη, ὁ πατήρ σας ἀγνοεῖ ποῦ εὑρίσκεσθε ;

— Ἀλλ' ἐὰν ἐπιτρέπετε νὰ μένω ἐδῶ, θὰ τοῦ τὸ ἀναγγείλω.

— Θὰ ἔλθῃ νὰ σας ζητήσῃ καὶ θὰ σας παραλάβῃ.

— Ὄχι, κυρία, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα.

— Πιστεύετε ;

— Εἶμαι βεβαία. Γνωρίζω τὸν πατέρα μου. Θὰ φωνάξῃ ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ τελειώσῃ κάμνων ὅ,τι θὰ θελήσω.

— Καὶ ὅμως ὅ,τι κάμνετε εἶναι σοβαρόν.

— Κατὰ τί ;

— Νὰ φύγητε οὕτως ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας !..

— Διὰ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικήν σας. Τί κακὸν ὑπάρχει εἰς αὐτό ; Μήπως δὲν εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν σας ἐπίσης ἀσφαλὴς καθὼς καὶ εἰς τὴν ἰδικήν του ;

— Ποῖον ἄγγελον θὰ λάβῃ ὁ υἱός μου σύζυγον !

— Καὶ πόσον θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅλοι ὁμοῦ !

Ἡ Ἀντωνίνα καὶ ἡ κυρία Δεπερὲ ἠγαπῶντο ἤδη, ὡσεὶ ἐγνωρίζοντο ἀπὸ δέκα ἐτῶν.

— Τώρα θὰ γράψω πρὸς τὸν πατέρα μου, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δεβώ.

— Ἔλα, παιδί μου, ἂς σκεφθῶμεν ὀλίγον, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεπερέ, λαμβάνουσα περιπαθῶς τὰς χεῖρας τῆς Ἀντωνίνας εἰς τὰς ἰδικάς της, δὲν θὰ ἦτο ὅλως φυσικὸν νὰ δυσαρεστηθῇ ὁ πατήρ σας διὰ τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον μέλλετε νὰ μεταχειρισθῆτε πρὸς αὐτόν ; Ἁπλῆ ἐπιστολὴ εἰς τόσῳ σοβαρὰν ὑπόθεσιν εἶναι πολὺ ὀλίγον.

— Πῶς νὰ κάμωμεν τότε ;

— Πιστεύω ὅτι δύναμαι νὰ συμβιβάσω τὰ πάντα, ἐὰν θέλητε ν' ἀκολουθήσητε τὰς συμβουλάς μου.

— Ὁμιλήσατε, κυρία, ὁμιλήσατε.

— Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τοῦ κυρίου Δεβώ. Θὰ τῷ εἴπω ὅτι σᾶς ἐπαναφέρω καὶ ὅτι ζητῶ παρ' αὐτοῦ τὴν χεῖρά σας διὰ τὸν υἱόν μου. Θὰ ἴδῃ ὅτι τὸ σχέδιόν σας δὲν εἶναι πλέον παιδιά. Θὰ τῷ γνωστοποιήσω τὴν θέσιν μου καὶ τὴν τοῦ Ἐδμόνδου, τοῦτο δὲν βλάπτει ποτέ, καὶ τὰ πάντα θὰ βαδίσουν καλῶς.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα, φορροῦσα τὸ περιώμιον καὶ τὸν πῖλόν της.

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ δύο γυναῖκες ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσι τοῦ θαλάμου, ὁ ὑπηρέτης, ἀνοίξας τὴν θύραν, ἀνήγγειλεν :

— Ὁ κύριος Δεβώ.

Ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθεν· ἦτο ὠχρός. Διέκρινέ τις ὅτι διετέλει ἐν σφοδρᾷ συγκινήσει, ἀλλ' ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ, ἐπανιδόντος τὴν θυγατέρα του, ἱλαρύνθη ὀλίγον.

— Μὲ ἐλύπησες πολύ, Ἀντωνίνα ! . . ἦσαν αἱ πρῶταί του λέξεις.

Τῷ ὄντι δὲ ὁ κ. Δεβὼ σχεδὸν ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπί τινος ἐπίπλου, ἵνα μὴ πέσῃ. Ἦτο κάθιδρος. Ἡ Ἀντωνίνα ὥρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλόν του.

— Μὲ ἐνόμιζες νεκράν, καλέ μου πάτερ ;... εἶπεν αὐτῷ μειδιῶσα.

— Ἠξεύρει τίς ποτε τί νὰ ὑποθέσῃ μὲ τὸν χαρακτῆρα, τὸν ὁποῖον ἔχεις ; εἶπεν ὁ κύριος Δεβώ. Ἐὰν δέν σε εὕρισκον ἐδῶ, δὲν θὰ ἤξευρα ποῦ νὰ ὑπάγω. Συγχωρεῖτε τὴν ἀνησυχίαν μου, κυρία, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ, ἀνησυχίαν, ἥτις μὲ ἠνάγκασε νὰ λησμονήσω νὰ ἀπευθυνθῶ πρῶτον πρὸς ὑμᾶς, εἰσερχόμενος· ἀλλ' εἶσθε μήτηρ καὶ θὰ ἐννοήσητε ὁποία βάσανος εἶναι ἡ ἐξαφάνισις ἑνὸς τέκνου.

— Καθήσατε, ἰατρέ, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Δεπερέ. Ἐμέλλομεν νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σας, ἀλλ' ἀφοῦ ἐμαντεύσατε ὅτι ἡ θυγάτηρ σας ἦτο παρ' ἐμοὶ καὶ ἤλθετε καὶ ὑμεῖς, θὰ συνομιλήσωμεν ἐπίσης καλῶς καὶ ἐδῶ.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα μειδιῶσα καὶ κομίζουσα εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου τὴν ῥάβδον καὶ τὸν πῖλον τοῦ πατρός της, ἀμέσως ὑπέθεσε ὅτι εὑρισκόμην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δεπερέ;

— Ἦτο ἡ μόνη μου ἐλπίς, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός, σπογγίζων τὸ μέτωπόν του, περίρρυτον ὑπὸ ἱδρῶτος.

— Πόσον εἶσαι θερμός, καλέ μου πατέρα ! εἶπεν ἡ Ἀντωνίνα. Βλέπεις τί κακὸν δύναται νὰ προξενήσῃ τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ παραβαίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὅρκους, τοὺς ὁποίους ἔκαμαν.

Συγχρόνως ἡ νεᾶνις ἐλθοῦσα κατεκλίθη παρὰ τοὺς πόδας τοῦ πατρός της καὶ τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Μηδὲ λέξιν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ κυρίου Δεπερέ, πάτερ μου· ἄλλως τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ ἔχητε πλέον θυγατέρα.

— Λοιπόν, ἰατρέ ! εἶπεν ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου, θὰ μοι ἀρνηθῆτε τὴν εὐτυχίαν νὰ γείνω μήτηρ τοῦ ὡραίου αὐτοῦ κορασίου ;

— Τί ἔλεγεν ἡ κυρία Ἀγγελική, μὴ ἐπανεύρισκουσά με πλέον ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἥτις, μὴ θέλουσα νὰ ὑποπτεύσῃ ἡ κυρία Δεπερὲ ἐπὶ μίαν μόνην στιγμὴν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀρνήσεως τοῦ πατρός της, εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ διαπραγματευθῇ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν γελῶσα.

— Ἐλιποθύμησε τρίς, καὶ τὴν ἀφῆκα ὀδυρομένην. Ὡμίλει περὶ κεκρυφάλου μὲ ἐρυθρὰς ταινίας, περὶ ῥοδοχρόου φορέματος, περὶ ῥαπτρίας. Οὐδὲν ἐνόησα ἐξ ὅσων ἔλεγε καὶ ἔτρεξα.

— Θὰ σοὶ τα ἐξηγήσω ὅλα αὐτά.

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν μὲ τὰ σωστά σου αὐτὸν τὸν νέον ; προσέθηκεν ὁ κύριος Δεβώ, λαμβάνων τὴν θυγατέρα του ἐπὶ τῶν γονάτων.

Καὶ ἐνυπῆρχεν ἐν τοῖς φιλήμασι, τὰ ὁποῖα ἔδιδεν ὁ ἰατρὸς εἰς τὴν θυγατέρα του, ὅλη ἡ περιχαρὴς στοργὴ ἀνησυχίας κατευνασθείσης.

— Τὸ βλέπετε, κάλλιστα, πάτερ μου, ἀφοῦ χάριν αὐτοῦ συνήνεσα νὰ σας λυπήσω, ὅπερ δὲν μοι συνέβη ποτὲ μέχρι τοῦδε καὶ δὲν θὰ μοι συμβῇ πλέον, ἐὰν τῷ παραχωρήσητε τὴν χεῖρά μου. Διατί δὲν με ἐπιστεύσατε, ὅταν σας εἶπον τὴν ἀπόφασίν μου ; Πάντα ταῦτα δὲν θὰ συνέβαινον.

— Ἐμπρός, ἰατρέ, ἐμπρός, ἱκέτευσε καὶ ἡ κυρία Δεπερέ, καμφθῆτε. Τὰ δύω

αὐτὰ παιδία ἀγαπῶνται, ἀς ἑνωθῶσιν. . . Θὰ ἔχωμεν σεῖς ἕνα υἱόν, ἐγὼ μίαν θυγατέρα περισσότερον· αὐτὸ εἶναι ὅλον.

Ὁ δυστυχὴς κ. Δεβὼ τοσοῦτον ἐφοβήθη μὴ ἡ θυγάτηρ του, ἣν ἐγνώριζε τόσον ἐξημμένην, ἐφονεύετο, καὶ ἦτο τόσον εὐτυχής, ἐπαναβλέπων αὐτήν, ὥστε δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰρνηθῇ τι.

— Ἀφοῦ ἡ Ἀντωνίνα τὸ θέλει, εἶπεν, ἀφοῦ ὡρκίσθη, ἀφοῦ ἦλθε νὰ ζητήσῃ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ἀντὶ τῆς ἰδικῆς μου, ἀς γείνῃ καθὼς τὸ ἀπεφάσισε.

— Εἶχον ἄδικον νὰ σας εἴπω, μῆτέρ μου, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνίνα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν κυρίαν Δεπερέ, ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι ὁ ἄριστος ὅλων τῶν ἀνθρώπων ;

Ἡ κυρία Δεπερέ, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ ἰατροῦ, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χείλη της.

— Θὰ σας ὀφείλω τὴν ἡσυχίαν τοῦ υἱοῦ μου, εἶπεν αὐτῷ μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οὐδέποτε θὰ το λησμονήσω.

Ἐνῷ ἡ κυρία Δεπερὲ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἐδμόνδος εἰσήρχετο καὶ ἵστατο ἔκπληκτος ἐπὶ τῷ θεάματι, ὅπερ παρίστατο ἐνώπιόν του.

— Ἀσπάσθητι τὸν πενθερόν σου, εἶπεν αὐτῷ ἡ κυρία Δεπερέ, τὰ πάντα ἐτελείωσαν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἰατροῦ, ἔπειτα διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀντωνίναν.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν σᾶς ὁμιλῶ, τῇ εἶπε, καὶ ἔχω ἤδη τὸ δικαίωμα νὰ σας εἴπω ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

— Δὲν μοί το ἐγράψατε ; ὑπέλαβεν ἡ Ἀντωνίνα, δεικνύουσα τὴν ἐπιστολήν, ἣν εἶχε λάβῃ, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μνηστῆρά της.

— Ἰατρέ, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ κυρία Δεπερέ, πλησιάζουσα πρὸς τὸν κύριον Δεβώ, δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε πόσον ἡ συναίνεσίς σας μὲ πληροῖ χαρᾶς. Πιστεύετε ὅτι μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἐφοβούμην μὴ ὁ Ἐδμόνδος πάσχῃ εἰς τὸ στῆθος, ὡς ὁ πατήρ του . . . . Ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς σεῖς, ἰατρός, τῷ δίδετε τὴν κόρην σας, σημαίνει ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπίφοβον. Ἰδοὺ μία εὐτυχὴς ἡμέρα δι' ἐμέ.

— Τῳόντι, οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ἐπίφοβον, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δεβώ.

Ἔπειτα προσέθηκε χαμηλοφώνως, ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν:

— Πρέπει τώρα νὰ τον σώσω. Ἀπάντων ἡμῶν ἡ εὐτυχία εὕρηται ἐν τῇ ζωῇ τοῦ νεανίου τούτου. Πρόκειται πάλη μεταξὺ τῆς φύσεως καὶ ἐμοῦ· ὁ Θεὸς θὰ με βοηθήσῃ ἴσως.

ΙΘ'

Ὁ γάμος λοιπὸν ἐγένετο, τελεσθεὶς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Θωμᾶ τοῦ Ἀκινάτου.

Ὑπῆρχε πλῆθος κατὰ τὸν γάμον τοῦτον. Οὐδέποτε ἡ κυρία Δεπερὲ ἀπέβλεψε μετὰ τοσαύτης πεποιθήσεως πρὸς τὴν ζωήν. Τῳόντι, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἐπίστευεν ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ φοβῆται διὰ τὸν υἱόν της.

Τὰ γραίδια τῆς συνοικίας συνωμίλουν μεταξύ των :

—Πόσον ὡραία εἶναι ἡ νύμφη!, ἔλεγεν ἡ μία, καὶ εἶχε δίκαιον· διότι ἡ Ἀντωνίνα, ἀγαπῶσα, συγκεκινημένη, ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ πράξει της, ὀνειροπολοῦσα τὴν ἄγνωστον εὐτυχίαν, ἣν θὰ τῇ ἐχορήγει ὁ σύζυγός της, λησμονοῦσα τὸ προρρηθὲν μέλλον, ἐπεφαίνετο ἐν ὅλῃ τῇ λάμψει τῆς νεαρᾶς αὐτῆς καλλονῆς.

Δὲν ἄφινε τὴν χεῖρα τοῦ Ἐδμόνδου, προσμειδιῶντος αὐτῇ ἀδιακόπως.

—Πόσον ὁ γαμβρὸς εἶνε ὠχρός ! ἔλεγεν ἑτέρα, ἀπὸ συγκίνησιν ἀναμφιβόλως.

— Ἡ συγκίνησις δὲν κάμνει τὸν ἄνθρωπον τόσον ὠχρόν, ὑπέλαβε χονδρή τις κυρά. Ὅταν ὑπανδρεύθηκα ἐγώ, ἤμουν πολὺ συγκινημένη, ἀλλὰ σᾶς βεβαιόνω δὲν ἤμουν ὠχρά. Εἶναι ἄρρωστο, τὸ βλέπετε βέβαια, τὸ παιδὶ αὐτό.

—Ὁ κακομοίρης ὁ νέος!...ἔλεγε τρίτη.

—Κρῖμα..εἶναι τόσον εὔμορφοικαὶοἰδύο.

Ἡ Νισσέττα ἤκουε πάντα ταῦτα· ἐπειδή, ὡς εἶναι εὐνόητον, παρίστατο ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ, ὅ,τι δὲ ἤκουε συνέτριβεν αὐτῆς τὴν καρδίαν.

—Πόσον εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διελογίζετο, διότι δὲν εἰμποροῦν νὰ εἴπουν τὰ αὐτὰ διὰ τὸν Γουσταῦον! . . .

Καὶ ἐδέετο ὑπὲρ τοῦ φίλου της, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ δέηται ὑπὲρ τοῦ ἐραστοῦ της.

Τῆς τελετῆς τοῦ γάμου περατωθείσης, μετέβησαν εἰς τῆς κυρίας Δεπερέ, ὅπου φίλοι τινὲς εἶχον προσκληθῇ, ἡ δὲ ἡμέρα παρῆλθεν ἐν παντοδαποῖς συγχαρητηρίοις καὶ εὐχαῖς.

Μόνη ἡ Νισσέττα ἔλειπεν ἐκ τῆς ἑορτῆς, καὶ ὅμως πρώτην αὐτὴν εἶχεν ἐνθυμηθῇ ἡ κυρία Δεπερέ. Ἡ μήτηρ τοῦ Ἐδμόνδου εἶχε μάθῃ πάνθ' ὅσα ἡ ῥάπτρια εἶχε κάμῃ χάριν τοῦ υἱοῦ της, καὶ ἤθελε νομίσῃ ἑαυτὴν ἀχάριστον, ἐὰν δέν την προσεκάλει, ὅπως παραστῇ ἐν τῇ εὐτυχίᾳ ἐκείνῃ, ἧς μέρος ὠφείλετο αὐτῇ. Ἀλλ' ἡ Νισσέττα ἦτο πλέον ἢ εὐαίσθητος, ἦτο κόρη πνευματώδης καὶ εἶχεν ἀρνηθῇ τὴν πρόσκλησιν τῆς κυρίας Δεπερέ.

Ὁ Γουσταῦος, ἐννοήσας τὴν λεπτότητα τῆς ἀρνήσεως ταύτης, εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὴν ἐρωμένην του νὰ ὑπάγῃ, ὅπως διέλθῃ μετ' αὐτῆς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας.

Τὸ ἑσπέρας ἡ Ἀντωνίνα καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ οἴκημα, ὅπερ οὗτος εἶχεν ἐνοικιάσῃ ὑπεράνω τοῦ τῆς μητρός του, ἡ δὲ κυρία Δεπερὲ δὲν κατεκλίθη, πρὶν ἢ καταθέσῃ ἅπαξ ἔτι τὴν καρδίαν αὐτῆς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐγένετο λόγος νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ἐξοχήν· ἀλλ' ὁ κ. Δεβώ, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἡ θεραπεία τοῦ γαμβροῦ του εἶχε καταστῇ μελέτη συνεχής, εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα του :

— Εἰπὲ ὅτι προτιμᾷς νὰ μένῃς ἐν Παρισίοις, διὰ νὰ ἔχω διαρκῶς τὸν Ἐδμόνδον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καί τον σπουδάζω ἀνέτως. Θὰ ἴδωμεν τὸ φθινόπωρον, ἐὰν πρέπῃ νά σου ἐπέλθῃ ἡ ἐπιθυμία νὰ ὑπάγητε εἰς Ἰταλίαν.

— Πάτερ μου, ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνίνα, ἐὰν εἶναι δυνατὴ ἡ σωτηρία τοῦ Ἐδμόνδου, πότε θά το μάθωμεν ;

— Ἐὰν θὰ ἐπιτύχω, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δεβώ, ἐντὸς ἔτους ὁ Ἐδμόνδος θὰ εἶναι ἐκτὸς παντὸς κινδύνου.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

EUGÈNE D'AURIAC

Η ΜΟΝΑΧΗ

Διήγημα

[Τέλος]

Ἡ ἐπὶ τοῦ τάφου καίουσα λυχνία ἐφώτιζε ζωηρῶς τὴν μοναχήν, ἧς τὸ πρόσωπον ἦτο δρακρύβρεκτον.

— Τίς εἶσθε, ἀνέκραξε τεταραγμένη, ὑμεῖς ὅστις ἠκούσατε μυστικόν, ὅπερ μόνον εἰς τάφον ἤθελον νὰ ἐμπιστευθῶ ;

— Ἀνάξιος πτωχὸς ἀδελφός ! Μετέβαινον διὰ τοῦ ὑπογείου εἰς τὴν μονήν σας, διὰ νὰ παρηγορήσω ἀσθενῆ ἀδελφὴν ὑμῶν καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας μὲ εἴλκυσεν ἐδῶ καί . . . τὰ πάντα ἤκουσα. Συγχωρήσατέ με καὶ ἐξακολουθήσατε, σᾶς παρακαλῶ.

Ἡ μοναχὴ ἐφάνη ἐνδοιάζουσα ἐπὶ μικρόν. Εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Ὁ Θεὸς βεβαίως σᾶς ἀπέστειλεν ἵνα δεχθῆτε τὴν ἐξομολόγησίν μου. Ἠθέλησε νὰ σᾶς γνωρίσῃ ὁποία πικρία καὶ ἀπογοήτευσις ὑπάρχει ἐνταῦθα. Ἀκούσατε λοιπόν, ἀδελφέ μου :

«Ὅταν αἱ δυνάμεις μου μοὶ τὸ ἐπέτρεψαν, μετέβην εἰς Λονδῖνον. Ὁ κόμης Δορμοὺθ εἶχεν ἀποθάνῃ δηλητηριασμένος τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἁρπαγῆς μου. Ὁ ταμίας Γεώργιος Ροβινσὼν καὶ ὁ ἀποθηκάριος Ἰωάννης Θώμψων εἶχον ἐξαφανισθῇ συναποφέροντες πεντακοσίας χιλιάδας λίρας στερλίνας. Ὁ Γεώργιος συνελήφθη, ἐδικάσθη καὶ κατεδικάσθη, καίτοι δὲ οὗτος ὡμολόγησε τὴν συνενοχήν του εἰς τὴν κλοπὴν καὶ εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ κόμητος μετὰ τοῦ Ἰωάννου, ἐν τούτοις μὲ κατηγόρησαν τινὲς διὰ τὸν φόνον τοῦ συζύγου μου... Ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ κατοικῶ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἄλλως τε μὲ ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ διαφθορεύς μου εἶχε φύγῃ εἰς τὴν ἤπειρον. Τακτοποιήσασα τὰς ὑποθέσεις μου, ἔσπευσα νὰ καταλίπω τὴν πατρίδα μου, ἥτις μόνον θλίψεις μοὶ ἀνεμίμνησκεν. Ἐπὶ πολὺ διέτρεξα τὴν Γαλλίαν ἀναζητῶσα πανταχοῦ τὸν ἁρπάσαντα τὸ τέκνον μου ἄθλιον. Ἐπὶ τέλους μὴ λαβοῦσα οὐδεμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς τύχης τοῦ υἱοῦ μου, ἐσταμάτησα ἐνταῦθα, ἐν Τολώσῃ, εἰς τὴν μονὴν ταύτην, ἐλπίζουσα νὰ εὕρω τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ τόσου καιροῦ εἶχον ἀπολέσῃ.

Μεγάλως μέμφομαι ἐμαυτήν, διότι δὲν ἐκοινοποίησα τὴν ἄτιμον ἐπιστολὴν πρὸς ἄνθρωπον ὃν ἠγάπων, πρὸς τὸν σύζυγόν

μου τὸν ὁποῖον ἠπείλουν διὰ θανάτου. Ἀλλοίμονον! διατί δὲν τὸ ἔπραξα! Θ' ἀπέφευγον ἴσως τὰ ἐπελθόντα μοι δυστυχήματα. Ἐνταῦθα μοὶ μένει μόνον τὸ κιβωτίδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐνεχείρισα εἰς ἐκείνην, ἧς τὸν τάφον βλέπετε καὶ ὅπερ μοὶ ἀπέδωκε ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου της. Ἐγκλείει τὰ δικαιώματα τοῦ υἱοῦ μου εἰς τοὺς τίτλους καὶ εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ κόμητος Δαρμούθ. Μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν ἐλπίδα, πεπεισμένη σχεδὸν περὶ τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου μου, ἠρχόμην νὰ τὸ κρύψω παρὰ τὴν ἁγίαν καὶ ἀξιότιμον μητέρα, ἥτις μοὶ παρεῖχε τὰς συμβουλάς της ἐν ὅσῳ ἔζη... Λάβετέ το ὑμεῖς, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ὡδήγησε πρός με, σᾶς τὸ ἐμπιστεύομαι. Ἴσως εἶσθε εὐτυχέστερος ἐμοῦ καὶ εὕρητε ἐκεῖνον οὗτινος τὴν ἀπώλειαν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐθρήνησα».

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ γηραιὸς Ἰακωβῖνος ἐτοποθετήθη μεταξὺ τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ καὶ τῆς μοναχῆς, ἀμφότεροι δὲ οὗτοι ἤρξαντο νὰ τρέμωσιν.

Ἦτο ὁ πατὴρ Ἰωάννης!

— Τί κάμνεις ἐδῶ, ἀδελφέ, ἐψιθύρισε δι' ὑποκώφου φωνῆς; Καὶ ὑμεῖς, ἀδελφή μου, ἐξελέξατε αὐτὸ τὸ ὑπόγειον δι' εὐκτήριόν σας; προσέθηκε μετὰ σαρκαστικοῦ μειδιάματος.

— Μὴ μὲ καταδικάσητε χωρὶς νὰ μὲ ἀκούσητε, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ταπεινῶς ἡ μοναχή. Δὲν μὲ γνωρίζετε, διότι ἀπὸ τῆς εἰς τὴν μονὴν ἀφίξεώς μου, ἔτυχον τῆς ἀδείας νὰ μένω πάντοτε μόνη. Ἡ εὐτυχία μου, μετὰ τὰ καθήκοντά μου ὑπῆρξε πάντοτε νὰ κλείωμαι ἐν τῷ κελλίῳ μου καὶ νὰ δέωμαι ὑπὲρ τοῦ δολοφονηθέντος συζύγου μου, καὶ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ μου, οὗτινος τὴν τύχην ἀγνοῶ. Μόνον σήμερον, ἀφ' ὅτου ἀπωλέσαμεν τὴν ἀγαθὴν ἡγουμένην μας, ἦλθον νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰς θλίψεις μου ἐπὶ τοῦ τάφου της... Ὦ πάτερ μου! μὴ διαλογισθῆτε κακὰ περὶ ἐμοῦ, εἶμαι ἡ ἀδελφὴ Μαρία Θηρεσία τοῦ ἁγίου Ἰωάννου...

— Ὑμεῖς! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ Ἰωάννης.

Ἀστραπὴ ἔλαμψεν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ σπασμωδικὸς τρόμος διέτρεξεν ἅπαντα τὰ μέλη του. Ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς τὴν μοναχήν· εἶτα ἐμψυχωθεὶς αἴφνης, ἐδράξατο τοῦ βραχίονός της καὶ τῇ εἶπεν:

— Σὺ εἶσαι, Καίτη, σύ, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοσοῦτον ἠγάπησα! Μὲ ἀπεκάλεις ἄνανδρον, ἄθλιον, ἄτιμον καὶ ἐγὼ σὲ ἠγάπων πάντοτε. Ἐπὶ δύω ἔτη σὲ ἀνεζήτησα διὰ νὰ σ' ἐπανεύρω καθ' ἣν στιγμὴν ἐγένεσο μοναχή... Ἀλλὰ μετὰ τοῦ ἄφρονος ἔρωτος, ὃν εἶχον διὰ σέ, ἐνθυμούμην ὅμως πάντοτε τὴν περιφρόνησιν, τὴν ὁποίαν πάντοτε μοὶ ἐπεδείκνυες. Ὁ ἔρως τοῦ περιφρονουμένου ἐραστοῦ, τότε παύει ὅτε καὶ αἱ πληγαὶ τῆς βασανιζούσης αὐτὸν παύουσι. Διὰ τοῦτο ἐνετούφων εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου. Ἂν ἐγνώριζες πόσον εὐτυχὴς ἤμην ὅταν ἐσυλλογιζόμην ὅτι ἐπόθεις, ὅτι ἐθρήνεις τὸ τέκνον σου, εἰς ὃ ἐπανεύρισκον τὴν καλλονὴν τῶν χαρακτηριστικῶν σου! Τὸν ἠγάπων, ἀλλ' ηὐχαριστούμην νὰ τὸν βασανίζω. Ἀφ' οὗ τῷ ἐνέπνευσα τὸν πρὸς τὸν μοναστικὸν βίον ἔρωτα, τὸν ἠμπόδισα διαρκῶς νὰ γείνῃ μοναχός, διότι ἤθελον νὰ τὸν ὠθήσω πρὸς τὸν κόσμον, ἵνα δυστυχήσῃ ὅταν μάθῃ τὸν βαθμόν του καὶ τὸν φονέα τοῦ πατρός του.... Τὸν ἠγάπων, ἀλλὰ σὲ ἤθελον νὰ βασανίζω.... Ὦ! ἤμην καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής!

Καὶ ἔσειε ἰσχυρῶς τὸν βραχίονά της. Ἡ δύσμοιρος μοναχὴ ἦτο ἔντρομος καὶ οὐδένα λόγον ἠδύνατο νὰ προφέρῃ.

— Κόμησσα Δαρμούθ, ἐξηκολούθησεν ὁ πατὴρ Ἰωάννης, ἐνθυμεῖσαι βεβαίως τὸν ξένον, ὁ ὁποῖος ἐτάραξε τὴν ἱερουργίαν διὰ τῶν κραυγῶν του καθ' ἣν ἡμέραν ἐγένεσο μοναχή.. Ὁ ξένος ἤμην ἐγὼ καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔμελλον ν' ἀποθάνω εἰς τὴν σκέψιν ὅτι σ' ἔχανον διὰ παντός. Ἡ τύχη μ' ἔφερεν εἰς τοὺς Ἰακωβίνους καὶ ἀπεφάσισα νὰ ζήσω ἐν τῇ μονῇ ταύτῃ ἐλπίζων ὅτι θὰ σ' ἐπανέβλεπον καὶ ὅτι θὰ ἐξεδικούμην ἡμέραν τινὰ διὰ τὴν περιφρόνησίν σου.. Ὁ ξένος ἐκεῖνος—θὰ τὸ ἔμαθες ἴσως—εἶχε πλησίον αὐτοῦ παιδίον, τὸ ὁποῖον οὐδόλως κατέλιπε, τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο ὁ υἱός σου καὶ ὡς σοὶ εἶπον εἰς αὐτὸν εἶχον στρέψῃ ὅλην μου τὴν ἐκδίκησιν. Διὰ νὰ γείνῃς ἰδική μου, ἐγενόμην κλέπτης καὶ δολοφόνος, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὰς περιφρονήσεις σου ἐγενόμην σκληρὸς καὶ βάρβαρος.

Λαβὼν τότε ἀποτόμως τὴν χεῖρα τοῦ νεαροῦ μοναχοῦ, ὅστις ἔμενεν ἔκπληκτος, τὴν παρουσίασε πρὸς τὴν μοναχὴν ἀνακράζων:

— Ἰδὲ τὴν οὐλὴν ταύτην... Θὰ τὴν ἀναγνωρίζῃς, διότι ἐκεῖνος, ὅστις σοὶ τὴν δεικνύει εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰωάννης Θώμψων!

Δύω ὀνόματα ἀντήχησαν πάραυτα ἐν τῷ ὑπογείῳ: Ἐρρῖκε! Ἰωάννη Θώμψων!

Ἡ Αἰκατερίνη ἐφάνη ὡσεὶ καταβαλοῦσα ἀγῶνα ἐφ' ἑαυτῆς καὶ διὰ φωνῆς ἀδυνατισμένης ἐκ τῶν διαφόρων συγκινήσεων, ἃς ὑπέστη, ἀνέκραξεν:

— Ἰωάννη Θώμψων! Ἐφόνευσες τὸν πατέρα, ἠτίμασες τὴν μητέρα, καὶ ἐβασάνισες τὸν υἱὸν ἐπὶ τριάκοντα καὶ πλέον ἔτη... Ἔσο λοιπὸν κατηραμένος! κατηραμένος! κατηραμένος!

Τότε ἠθέλησε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὸν Ἐρρῖκον, ἀλλ' οὗτος ἄφωνος εἶχεν ἀφαιρέσῃ τὸ σχοινίον του, τὸ περιέστρεψεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Ἰωάννου καὶ τὸ ἔσφιγξε πάσῃ δυνάμει. Μετά τινας στιγμὰς τὸν ἀφῆκε καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀθλίου ἐκυλίσθη χαμαὶ ἄψυχον.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε γονυπετήσῃ, περιβαλοῦσα διὰ τῶν βραχιόνων της τὸν υἱόν της. Ἐκεῖνος τὴν ἀνήγειρε. Τὸ στόμα της ἐζήτει ἀσπασμόν. Μόλις ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ·

— Χαῖρε, ἀγαπητόν μοι τέκνον.

Ὁ Ἐρρῖκος ἠσπάσθη πτῶμα πλέον.

Τοιουτοτρόπως ἐξεπληρώθησαν ὁλεθρίως οἱ λόγοι τοῦ φονέως Ἰωάννου Θώμψων: «Τότε μόνον θὰ τὸν ἐπανίδῃς, ὅτε δὲν θὰ δύνασαι πλέον νὰ τὸν ἀσπασθῇς.»

. . . . . .

Τὴν ἐπιοῦσαν ἔθηκαν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἐπὶ νωποῦ τάφου ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῶν μοναχῶν τῆς Παναγίας τοῦ Σάκκου.

Ἐνταῦθα κεῖται ἡ ἀδελφὴ Μαρία-Θηρεσία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σταυροῦ ἀποθανοῦσα τῇ 28 Ἰουνίου 1763 ἡλικίας 58 ἐτῶν, 2 μηνῶν καὶ μοναχὴ 31 ἐτῶν καὶ 8 ἡμερῶν.

Α.Ε.Ε.

ΑΜΗΝ

** Β.

ΤΕΛΟΣ

Α. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ ὑπὸ

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ὑφηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 356, τιμώμενος δραχ. 8, ταχυδρομικῶς 8,50 καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσ. 8.

Α. ΚΑΛΛΙΒΩΚΑ

ΜΕΛΕΤΗΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ

Περὶ τῶν ἐξ αἵματος κηλίδων

μετὰ εἰκόνων.

Τόμος εἰς 8ον ἐκ σελ. 62, τιμώμενος δραχ. 2, ταχυδρομικῶς 2,30.

Εὑρίσκονται ἀμφότερα ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

Συνδρομὴ ἐτησία καὶ προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Ἔργον στεφθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικ. Ἀκαδημίας

Μετάφρασις

ΑΘΗΝΑΣ Ν. ΣΕΡΕΜΕΤΗ

Ἐπὶ λαμπροῦ χάρτου — μετὰ 150 εἰκόνων

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 10

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΠΑΥΛΟΥ ΜΑΝΤΕΓΑΤΣΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΜΑΔΕΡΑΙ

Τὸ ὡραιότατον τοῦτο μυθιστόρημα, τοῦ γνωστοῦ Ἰταλοῦ συγγραφέως, εὑρίσκεται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τιμᾶται ἀντὶ δρ. 1.50, ἀποστέλλεται δὲ ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καὶ Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιοδικοῦ τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καὶ κοσμημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῆς **Κορίννης**, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.